

Голос України

Влада - Радам!

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 61 (1561) • Субота, 5 квітня 1997 року • Ціна договірна

ЧОРНІ БІЛИХ НЕ ПОБ'ЮТЬ?

Як відомо, на японських підприємствах, десь у доступному місці, ставиться (без охорони) гумова копія пана директора, і кожен незадоволений може нам'яти йому загрози, відігравшись за всі свої нещастя. Пан директор все це, мабуть, 'ксеє і каже: «А частенько мої ділопі останнім часом мене б'ють. Це добре!» Або: «Щось давненько мене підлеглі не били. Це погано, зледащів народ!» А ось я зараз накручу їм хвоста... Ну, це вже окремий сюжет. А у нас воно, між іншим, робиться точнісінько так само, тільки без рукоприкладства.

І ось цей знімок зроблено у двох з луганських підприємств в обидно перерву. Все культурно, і шах, і мат, не те що у японців. «А ось я вас зараз Пинзенником я-ак жхану!» — «Е-е, кранти вашому Пинзеннику...» При цьому будь-який хід — під контролем громадськості, а будь-який результат завтра можна буде переграти заново, щоб ніхто не зазирів. І перемагають завжди білі, а чому? Та тому, що панове директори в ці ігри не втручаються, у них — свої ігри...

Фото Валерія ЛЕБЕГО.

Луганська область.

Бюджетна кишени і «капкан»

Парламентська хроніка

Ранкове засідання 4 квітня

Саме таким «капканом» має стати введення у дію Закону про внесення доповнень до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України у зв'язку з порушеннями з боку підприємств бюджетного законодавства. Ідеться про посилення відповідальності

за такі порушення з боку посадових осіб. Потреба в такому законодавчому акті надзвичайно гостра, бо таких порушень — безліч. Як перешкоди шлях цьому та подібним зловживанням? Розробники проекту закону запропонували введення штрафних санкцій, кримінальної відповідальності та заборону тям, хто полюбляє залазити до бюд-

жетної кишени, надалі обіймати державні посади.

Під час обговорення проекту депутати порушили питання про необхідність введення в Україні назвичайного еконічного стану. Вони обговорювали це тому, що динше за умов жорсткої регламентації можна добитися припинення злочинного розбазарювання державних коштів і припинення до відповідальності винних. (Закічення на 10-й стор.).

Не літайте, щоб не пролетіти

Міністерство оборони України запровадило обмеження на польоти військових літаків Російської Федерації в українському повітряному просторі.

Післявою для такого рішення стала неолондрозова «раптова поява» російських військових літаків у повітряному просторі нашої країни. При цьому Міністерство України заявило, посплавившись на міжнародні юристи, що, і раз поява без дозволу іноземних військових літаків у повітряному просторі суверенних держав, сили ППО України мають право відкрити вогонь по порушниках.

(Закічення на 10-й стор.).

Прес-інформація

Вийшов у світ черговий номер часопису «Голос України — Тиждень». У ньому — аналітичний матеріал Міжнародної організації праці про безробіття в Україні, в Європі, у світі, роздуми про виборче законодавство, «дослідження» про вплив перельоту птахів на бюджетний процес, розповідь про те, як на озній лаві пасажири опинилися кілер і замовник убивства та інші матеріали.

На жаль, через неогляд у часописі на 4-10 квітня є й помилка. Замість № 13 він має № 12, як і попередній випуск часопису за 28 березня — 3 квітня цього року. Просимо читачів це врахувати і вибачити наш неогляд. Наступний випуск тижневика матиме № 14. Таким чином, в історії часопису не буде № 13, а два № 12. Можє, це й добра примєта...

Лист на лершу сторінку

Я хочу жити!

Мое життя ось-ось обірветься. Бог мене милував під час війни, де я став інвалідом другої групи і живив. А невдовзі, відчуваю, він мене покине до себе.

Благаа боай відповісти мені, чому мене існування на цьому світі залежить від черствих чиниу, за яких я і мільйони моїх ровесників проливали кров?

А тепер про суть мого звернення.

Мені вживили електрокардіостимулятор. Наближається час його заміни. Отже, потрібен сам прилад і, відповідно, операція. Але ж тепер усе вскоди платне. Досі, перебуваючи у лікарні, я платив. А коли заводив мову про пільги, які дані державою інвалідам війни, мене делікатно ставили на місце: немає грошей.

То що — помиратись?

Володимир Воробйов.

с. Дем'янівка
Нижньосірогозського району
Херсонської області.

(Продовження теми на 8-й стор.).

Дошка пошани

Оркестру не буде...

Будинок для божє-альних. Палата «Бонапартів». Сеня стоїть на коїї: зирє зі стін шапелєри і рє на дрібні клатєтєки. Лєпєриєми усєня всє підлога.

Дошка закінчує на 4-й стор.

**При забезпечення представництва
Верховної Ради України
в Конституційному Суді України**

Анатолій БЕНДІСЬКИЙ: (зліва направо)
Микола І. Винський, Н. Марковська,
Ю. М. Залотаренко.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

На психічні розлади в Україні страждають близько 1,2 мільйона чоловік. Як їх лікувати?

ребує лікування, проте з відділення не випустять, то що їти їкуди: вдома чекати лише постійні сварки з дочкою.

Володимир Васильков є головним редактором, головним художником та головним журналістом місцевої стилістики, головним масовиком-винтиком усіх тусовок міськотойчків і просто цікавим співрозмовником. За романтичні вірші та добру плечу у лікарні його навіть членили «Жемчужини». Хворіс давно, лікувався в багатьох відділеннях, але «приїжджав» лише тут. Своє доброзичливе усамітнення він пояснив так: «Краще маленька божівщина, ніж велика... Це — мій монастир. Тут — особистість, нехай неповторна, деформована, проте непересічна. Там (поза «монастирем») — штамполова, кічука, мексиканські серіали... До того ж, ви, напевне, чули, що всі художники від народження трохи «приспелі»».

«Велика жратва»

За безпосередньої участі «Жемчужини» хворі адекватно справлялися з перформансами та хешпінгами. Найпопулярнішою в тусовці тусовки особистості (є тут і свій Барков, і свій Вознесенський) — було в розумінні поетичного стилю, багато хто «не міг» — професійний художник чи аматор? стала акція під назвою «Велика жратва». Дружини пацієнтів за домогостями готували кону смачної їжі, приносили її у відділення, де творчо хворі особистості гуртом поглинали ані авторити культурного мистецтва.

Ваштовітки під такі розваги заходили величезний аркуш паперу і спільно розмовляли вони — хто на що зматан...

Як ви розумієте, така «вільність» можлива тільки в цьому відділенні, а шкода, бо вони дають можливість людині відчути, що вона поки що ЛЮДИНА, а не хвіст для нейротехніки, який протягом кількох днів стає на власному ліжку. Там блиск, що деякі пацієнти перебувають у відділенні шостий рік.

Усе, що тут відбувається, і називається на Заході «соціальною роботою». Вільність лише в тому, що у відділенні не робиться без дозволу штатного психолога, штатного соціального працівника та «наймикої

дому в коніоперіції «Про психіатричну допомогу». Згідно з цим документом, для госпіталізації пацієнта необхідна його згода або згода його законного представника. Якщо такої не отримано, матеріали передають до суду. У традиційний строк Фейлда має вийти рішення про примусове стаціонарне лікування чи про вильову в ньому. За потреби пацієнта госпіталізувати одразу, але його лікування припиняється до винесення рішення суду.

На думку розробників законопроекту — членів Асоціації психіатрів України — це нововведення дасть можливість захистити здоров'я громадян від некомпетентного втручання лікарів і як ніяк не зашкодить справі хворих. Як вважає завідувач охорони психічного здоров'я столичного управління охорони здоров'я Юрій Юлія, хворі та їхні родичі рідко вимовляються від необхідного лікування, сприйнявши — одиниці. Шопрама, немає гарантії, що наші завантажувачі суди зможуть виторгати і з цього дещицею, алже такої практики в Україні не було.

«Для єе для сына дозу стелазина»

Писала колись поетеса-підслістиння Наталя Горбаньська, якій довелося скуштувати гостинності радянських «психікушо».

До речі, сьогодні в лікарнях європейських країн пацієнт має право відмовитися не лише від госпіталізації, а від окремих методів лікування, що також знайшло відображення в українському законопроекті. Так, стаття 11 зобов'язує лікування психічних розладів у нежелативних осіб тільки за згоди пацієнта, а в разі незгоди пацієнта — беззастережно від його життя та здоров'я в методах.

Як пояснив Юрій Юлія, до таких належать: психохірургія, електродуоденна терапія (електрошок), інсулінодуоденна терапія (інсулінові шоків).

Що стосується електрохірургії, то в Україні її ніхто не застосовував. Атропіної шоків, наприклад, були суди радянським «вникалодом» — за їх допомогою викликали коматозний стан, і в такий спосіб припиняли життя. Переходом 1993 року цей препарат заборонили отримувати і навіть смертю.

Прийнявши виборного права їх ніхто не позбавляв. Як записано у чинному законі «Про вибори народних депутатів України», права голосу не мають громадяни, визнані судом неадекватними. Таких серед психічно хворих мало — в основному, це злочинці, визнані судово-психіатричною експертизою неосудними, а також хворі, яких з ініціативи родини суд призначив отпущку (одночасно позбавивши права розпоряджатися власним майном).

Наші перебуваючи у психіатричній клініці, за бажанням кожного хворого може проголосувати за «ворога» кандидата. І вносувати аласку кандидатури мало не на президентський пост... Закон не вимагає в цьому разі жодних медичних довідок. Утім, як зауважив заступник голови Центрибробюро Валентин Кириченко, в законності є низка несприятливих перешкод, які хворі людина покладати просто не зможе. Майбутній народний депутат, наприклад, мусить зібрати 2 тисячі підписів, сплатити відповідний грошовий внесок, залучити адекту про власні прибутки.

Щодо грошового внеску, то пенсії інваліда в цьому разі буде справді замало...

«Жемчужини», Барков та інші

Психіатрична клінічна — це людина який заклад, де права голосу позбавлені всі, при голові лікарів (які ви ви уповноважені «давати інтерв'ю»), а до журналістів цей сервізний чоловік має особливий підхід: він дивиться на тебе, як радянський психіатр на шизофреніка, який випадково опинився «на свободі».

Тому лікар, який виступає мене до свого відділення, просив не називати його імені. Він абсурдність ситуації пояснює в тому, що кімнати поганого про це відділення і напалити не закону. Навпаки, тусовочний персонал прагне всіма можливими засобами полегшити існування своїх пацієнтів і зробити більш людиною лікарняний режим.

Перше, що має впасти в око асертичному інженеру у наших клініках, це надирна (за бачим мірками) скупченість у палатах. Навсправді у відділенні Андрія Гавриловича Логінова (назвемо його так) у палаті стоїть по 8 ліжок (усього тут лікується 70 пацієнтів). Відділення «постер», тут потрапляють хворі зі статком, переважно — шизофреніки, котрим корисно побути на самоті зі своїм розумовим думками. У проект закон України «Про психіатричну допомогу» який даним має регулювати Вероніка Руда, є пункт: «Пацієнт має право на перебування на самоті. Як здійснити це за нашої бажаності?»

Кореспонденту хворих тут не перешкоджає, проте, як з роковою зазначав лікар, перешкоджає його особисті листи, що надходять «з-за бару» на адресу лікарів. Відвідування практично неможливі, передачі — та-коже. Суббота перебування пацієнта записати від його частини лікарів має право зазначити примусово лише у супроводі персоналу чи власних родичів. Двом сестрам та трьом санітаркам «гуляти» особливо ніяк, тому своїм повітрям хворі дихають під час променації на процедури до сусідніх коридорів лікарні.

У фізичній частині тікати — тепер у цьому немає потреби, можна просто вийти. Але не всі поспішають залишити цей «паровий ковчег», як жаргома називає лікар Володимир Васильков (у минулому — «жіншин, редактор тижневика»). Він мешкає у лікарні з серіяним мулягою роки і працює на громадських засадах у місцевій галереї, де хворі влаштовують виставки, між іншим, не лише власних робіт.

У Володимира Василькова — мультисистемно-депресивний синдром (чергування безцітневих радощів з глибоким депресивним настроєм), за плечима — чотири спроби суїциду, на шасті, неспаді. Він уже не пот-

свідомі адміністрації, що ставить під загрозу будь-які добрі починання.

Партнерство заради одужання

Що стосується забезпечення лікувального процесу, то Логінов має препарат достатнього спектра. Шопрама, через погане фінансування інші курси лікування доводиться припинити дещо раніше — якщо родичі не мають можливості купити заборачні медикаменти. На пенсію інваліда, скажімо, 2-1 групи — 35 гривень — забезпечити себе ліками самотімому хворому не в змозі. Вильову психіатричних засобів за безцітневими рецептами наші лікарі не практично припинили.

Персонал отримує також небагато: санітарка — десь 100 гривень, лікар (у відділенні їх троє) — близько 150. Раніше працівникам психіатричних клінік платили 25 відсотків індексації, зараз і цього немає.

Особливо я була здивована з того, що вночі у відділенні для «постер» хворих, поведінка яких часто непередбачувана, залишаються лише дві санітарки та одна ліжка медсестри (і ще один черговий лікар на всю лікарню). А раптом постійне потреба когось «закувати»? Андрій Гаврилович роз'яснює: у цьому разі це принцип партнерства між тими, хто лікує, та тими, хто лікується: за такої ситуації медсестри поспішають допомогти і нашим пацієнтам — ті уможливають хворіти ліки або допоможуть виступити сиротами. Що стосується гамівних сорочок, то за 11-річну практику Андрій Гаврилович устиг порадити у трьох психіатричних клініках, проте у жодній не вдалося цих атрибутів насилля — «як не застав, мабуть».

Від матні — до реформаторства

Важко сказати, кому першою спала на думку геніальна ідея — перетворити психіатричну на торію. Вже за часів Аракчеєва пацієнтів почали виправляти до «милосердя» і «благородства», «до одужання». Наші Аракчеєва досягнути у цьому ще більших успіхів: дисидентство було оголошено вже не еретичством, а «м'ягкою реформаторством».

Жовта гідуть медицини не має таких безмежних можливостей для злочинства, як психіатрія. Межа між нормою та патологією тут надзвичайно тонка: лікар може швидко помінятися і щодо здоров'я, і щодо хвороби пацієнта. Тому перед задоволенням стоїть подвійне завдання: зберегти здоров'я пацієнта, не порушуючи його свободи свідомості і вольових спільнотів права вільної особистості.

За радянських часів госпіталізація хворих відбувалася за принципом маси: іноді — класи. Іншими словами, краще зайняти тиждень потримати здорову людину у «психікушо», ніж «прогавити» хворого. Інші лікарі керувалися принципом: маєш сумнів — вильовувай.

На вильову в Україні завжди була непереможна жорстка упередженість та контрольно-судові вилки. У новому європейському законодавстві делаті частіше вживається принцип інформованої (усвідомленої) згоди пацієнта на госпіталізацію, який у нас уперше зга-

даний у статті 11. Інсулінодуоденна терапія теж є небезпечним втручанням в організм людини, його біохімію, викликає стан розгалуженої свідомості. Як мені відомо, у Київському НВО психічного здоров'я цей метод заборонили з 1993 року.

Електрошок в українських клініках використовують активніше. Цей метод ґрунтується на впливові електрики на мозок, який може призвести до зупинки дихання. Оскільки електрошоком терміни суворовиються суцільними, вона може призвести також до кісткових ушкоджень.

Заради справедливості слід сказати, що, за американським статистикою, нейротехніки частіше застосовують електрику, ніж психіатри. Методи лікування. Вильові і тривалого застосування можуть з'являтися стереотипні рухи (наприклад, тремтіння рук, мимовільні рухи рота й інші мимовільні симптоми). Вони піддаються лікуванню лише в окремих випадках. Може, невеличким вітхом для хворих стане те, що вільний лікар буде зобов'язаний інформувати пацієнта чи його законного представника про методи лікування, і про можливі побічні ефекти також. Прийнятий так записано в новому законопроекті.

Що стосується стелазину, який «докувал» колись дисиденти, то нині він у дефіциті. А загалом непоганий був препарат, з категорії сильних нейролептиків.

У черговому вимірі

Прийми психічних захворювань досі невідомі, і в цьому лікар Логінов солідарний з герсом Кукі Войничем: причини ці — у 4-му вимірі, і трансмірами лікар-землянин їх не збагнути. Вольових доведено, що набуття шизофренії найчужоріднішою «хворобою» (перше, зобов'язує невідомі будинки, кохання і навіть вимір-начальник. Білі, може, я рішав плачуть, але набагато частіше «чужорідно»).

На психічні розлади сьогодні страждають близько 1,2 млн. українців, і це не так як 8 мільйонів. Що ми про них знаємо? Напевне можна сказати одне: ми їх б'ємося. Нам спокійніше бачити їхні обличчя в лікарняних вікнах, аніж на вулицях або в магазині. Тому я виникає у коридорі за знавчим синдромом госпіталізму — стріх перед життям поза клінікою.

Новий закон про психіатричну допомогу вийшов з принципу у стаціонарі сід лікувати тих, кого неможливо лікувати в амбулаторії. Хворий не може вийти з лікарні, поки не буде спеціальним рішенням комісії соціальних працівників. Але згадує історію «Жемчужини». Якщо лікар вильовує гріх на людину і вильовує його, то його людина не може терпіти домашнє несуд? До чергової суїциду? На кордоні між звичайним будинком і психіатричною лікарнею можуть попити дельтій час і за власним бажанням, будь-якої миті тікати. Там не лікується, а в'язь самотімому роз'язувати свої проблеми: робити покупки, плати одяг... Для них будуть спеціальні будинки, де можна просто вийти грати, покрити, поспілкуватися з друзями. Для нас усе це, на жаль, — із сфери фантастики, з нееквівалентних світів, видалених міркіними.

Фото Юрія ШКОДИ.

Анатолій БЕНЬ, «Голос України»

Не забути, хто користується з плодів революції

Коментар тижня

ПРОТИСТОЯННЯ на європейському олімпі, епіцентром якого стала проблема прийняття держбюджету, схоже, доходить апогею. Адже ні для кого не секрет, що ніби на порядку денному — доля уряду й його класи насамперед.

Ща час виступу у Верховній Раді з приводу Щоринського послання Леоніда Кучми заявив, що чекав від уряду негативного інформаційного повідомлення про економіку України і ліквідації заборгованості з виплати зарплат, нєсть того, іншак уряд мусів бути у відставку. Але конкретних стріпів Президент не назвав, і те, як мені, було зроблено збавачиво. Бо хто його знає, як розвиваються події надалі.

Проте конкретно, до і кінця, Прем'єр-міністра України, Прем'єр-міністра поділу пропозиції щодо структури і кадрових змін в уряді. Однак першого кінця цього не сталося.

Як зазначив глава адміністрації Президента Євген Кущаров, цей строк було перенесено на день пізніше у зв'язку з необхідністю існування Павла Лазаренка в Україні. Цього виступу як мажора президента чекав особисто, що на традиційному брифінгу не прокинувся глава адміністрації. Воно й розуміло, писав, отже, що сказав з приводу проблеми несприятливих бюджету прем'єр, кого звинувачувати в його перебігу стріпів — на виконанні чий заповіданий вказів? А вже потім робити якут кадрові висновки.

Інтр'я в тому, що напередодні Голова Верховної Ради, пославшись на розмову з Прем'єр-міністром, заявив, що наступного згода на прийняття держбюджету на існуючій податковій базі, яку дещо оновив останнім часом. Не припускає, що такої розмови поміж двома керівниками держави не було. Однак одразу після цього Павло Лазаренко фактично спростував таку позицію, заявив про свою вірність курсу Президента України, у то-

му числі і прийняття бюджету на новій податковій основі.

Чи можна на цьому так звязати виваженістю останих подій на Банковій, про які переказано і вказано на брифінгу глави президентської адміністрації — завава про відставку Віктора Пилишенка, зустріч Леоніда Кучми з керівниками деяких парламентських фракцій, підготування указу Президента України щодо заходів по виконанню повноважень Щоринського послання РР і ходіння Президента готувати звернення до народу. Керівники семи фракцій заявляли, як було сказано, про непереконаність процесу прийняття бюджету і саме в цей час — Пилишенка і завава біти з урядом за класичним багатством, хоча підстав очевидних нішків.

З одного боку, Євген Кущаров відмовився констатувати мотивацію вчинку Віктора Пилишенка, він просявися за власним бажанням і тому про не треба запити в самого вице-прем'єра. З іншого — глава адміністрації послався на особисті враження від розмов з Віктором Михайловичем, який, мовляв, був незadowolеним приретенням відставки уряду в формуванні економіки, висловлював невдоволення «проходженням» у Кабінеті міністрів проектів законодавчих актів, спрямованих на кардинальне поліпшення курсу економічних реформ. Разом з тим Євген Кущаров обомовив не виключено, що Віктор Пилишенк може збавити свою зававу, якщо відбудеться певні позитивні зміни в уряді, а отже, буде перетанути і його нинішні пріоритети. І, швидше за все, саме так і буде.

Звісно, що за великим рахунок, справа не в цьому «одозвоному» в першому віде-пре'єр, Аліно-ро міа то справив і інший бік не лотіть. Євген Кущаров і як першою чини на засіданні РНБО і в подальшій Горбуні, заговорив про можливість революційних змін і, схоже, саме в такому напрямку вказує свій бік. Завданням сподівається, що в кожному Прем'єр-міністрі і інших плаках вкази не забули класичний вислів про те, що задуше революцію, що її зай-сник і, особливо, хто користується з її плодів.

Цитата тижня

На своєму місці

Голова правління Національного банку України Віктор Ющенко «наймає сьогодні те місце, яке він мусів займати», вважає президент України Леонід Кучма.

«Нам в Національному банку треба мати людину, яка знає, що робити, а не робить того, що хтось екаже».

Надія тижня

Летимо у Ле-Бурже чи пролітаємо?..

У Запорізькому виробничому об'єднанні «Мотор-Січ» проведено випробування нового двигуна для пасажирського літняного літака Ан-140.

Як повідомляв журналістам у середу в Запоріжжі голова правління АТ «Мотор-Січ» В'ячеслав Вовуглаєв, повинком турбоспінного двигуна ТВ-3-117 СВ-2 з безшумна робота гвинтів, показники його економічності відповідають європейським нормам.

Двигун створено за участю конструкторського бюро «Прогрес» (Запоріжжя), підприємства ім. Клімова (Санкт-Петербург), а також підприємств Харкова, Одеси, Дніпропетровська і конструкторських бюро Росії.

До кінця року, повідомив В. Вовуглаєв, «Мотор-Січ» має намір одержати дозвот до сертифікації якості на модифікований двигун ТВ-3-117 СВ-2, що являє собою модифікацію двигуна ТВ-3-117, який уже одержав сертифікат.

А для створення і промислового виробництва такого літняного двигуна потрібно 250–300 млн. доларів, однак використання вже напрацьованих конструкторських рішень російських і українських фірм адекватно розв'язує утруд.

За словами В. Вовуглаєва, АТ «Мотор-Січ» одержало замовлення на виготовлення двигунів для чотирьох літаків Ан-140 на 1998 рік.

1998 року, повідомив керівник підприємства, заплановано одержати міжнародний сертифікат якості на літак Ан-140.

На виставці в Ле-Бурже (Франція), що відкривається 16 червня, Україна має намір показати літаки Ан-70, Ан-74 ТК (на 60 місць, виробництва Харкова), Ан-38 (створений в АНТК ім. Антонова, виготовляється у Новоїгороді).

Робимо все, щоб на виласілі в Ле-Бурже було представлено і літак Ан-140.

Опитування тижня

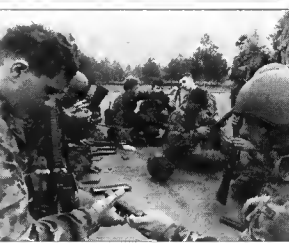
НАТО: за і проти

Прийняття рішення про вступ України в НАТО

В разі прийняття до НАТО нових членів України необхідно об'єднати за Росією та іншими країнами СНД у військовий блок, який протистоятиме альянсу, вважають 25,4% українських громадян. Приблизно така ж кількість, 25,2%, переконані в тому, що Україні слід намагатися вступити до НАТО.

Такі дані за підсумками соціологічного опитування, проведеного Київським міжнародним інститутом соціології і кафедрою соціології Національного університету «Києво-Могилянська академія» серед 1654 респондентів.

19,7% висловили думку, що «Україна має стати країною, яка не приєднується до блоків». 29,4% не визначилися з відповіддю, 0,3% — не відповіли взагалі.

Юліанн ШЕВЧУК, Юрій ВЕНГЕРШ (фото) «Голос України»

«Золота тіфолька» Сержа Лифаря на Ватківщині

Пам'ять тижня

ПІД час проведення в Києві Другого міжнародного фестивалю танцю «Серж Лифар де ля данс» створено Українське відділення одою успішного танцювальні, президент Інга-Аїза Алафс-Лаурін фонд його імені графиня Інга-Ліза Алафс-Лаурін.

У день народження Сержа Лифар, 2 квітня, графиня прийняла Президент України Леоніда Кучму. Він відзначив, що проведення в Києві конкурсів і фестивалів, присвячених видатному хореографові, переконливо свідчить про те, що країні сини України, які підтримують її світові, повернулися на Ватківщині Інга-Аїза Алафс-Лаурін запропонував створити міжнародний комітет, який сприятиме популяризації конкурсу імені С. Лифаря. Вона, графиня, яка бажання, вже нинішнього року, переда-

ти України зібрану її чоловіком унікальну колекцію з 120 танцювальних, серед яких посмертна маска Федора Шаляпіна, злітки його Анни Павловни, Сергія Дягилева, пражителів президента Олександра Пущикова. Вдова видатного балетмейстера передала для зберігання в Україну заборозу С. Лифаря «Золота тіфолька», яку можна вважати балетним «Оскарком».

Графиня Інга-Аїза Алафс-Лаурін походить з стародавнього шведського роду, нині мешкає у Швейцарії, в Лозанні, утримує меморіальний музей хореографа. Де Серж Лифар провів останні роки життя. Напередодні відкриття фестивалю в Києві ним кореспондент має нагоду поставити однієї славетного земляка декілька запитань.

— Говорять, що в емігрі Серж Лифар зовсім забув. А ваша думка?

— Щороку на промислах сценіч сину Аїзі Аїзі білий його постановок. У паризькій «Гранд-опера» відбулося чотири вистави хореографії Сержа, нинішнього року пройде ана-

логічна балетна імпреза в Японії. Однак, як жаль, застали театри замикатися в цей час. Культурні центри, що спектаклі чий номері Лифаря без згоди міжнародного фонду. Я взагалі не проти, щоб танцювальні його постановки, як і декілька іх так являлися, що це вже — не Лифар. Засмучує те, що на його імені роблять комерцію.

— А чи вважав сам Лифар, що мистецтво може бути комерційним?

— Я проживав із Сержем тридцять років. Він ніколи не працював заради грошей, за що він взагалі його не цікавився. Творця танцю миття відтворював все комерційне, не чисто мистецтво. Кома з ним розірвав контракт у Паризькій опері, ми мали багато фінансових проблем, бракувало грошей. Але Серж був такий богато і відхилив будь-яку допомогу, що нам пропонували. Не хотів брати подорож і відмовився навіть від пропозиції співзасновниці законодавчої мода Пінса.

— Чи хотів би він бачити постановки свого чоловіка в Україні?

— Звичайно. Він весь час намішав про Батьківщину і врівно повернувся. Для мене дуже важливо, щоб душа Сержа жила в Києві — у його творчості.

Цифри тижня

Поки що тільки збитки...

Згідно з прогнозами Міністерства вугільної промисловості України, вилізоту вугілля в країні у першому кварталі 1997 року становитиме близько 1927 млн. тонн, що на 2,7 млн. тонн менше встановленого плану і на 1,3 млн. тонн менше, ніж вилізоту за відповідний період 1996 року. Як повідомляло агентство «Інтерфакс-Україна» у Міністерстві, пали вилізоту виконує лише 5 холдингових компаній — «Донвугілля», «Маківугілля», «Сєвєродонецьке», «Росєнєвугілля», «Палагорівугілля» — і 6 самостійних шахт.

Балансові збитки вугільнодобувальних підприємств України в 1996 році становили 1,7 млрд. грн., тим часом як їхній прибуток від реалізації готової продукції з урахуванням коштів державної підтримки — лише 474 млн. грн.

Як передає кореспондент агентства «Інтерфакс-Україна», про це повідомив заступник міністра вугільної промисловості Аліяр Зибир, виступаючи на колегії Міністерства у Донецьку.

За словами Аліяра, несприятелі збиток шахт становили 843 млн. грн., тобто практично 50% від усієї суми збитків. Від списання основних фондів з причини затоплення, завдала у шахтах втрачено 291 млн. грн., тим часом як збитки, спричинені зникненням ціни на вугілля, через його низьку якість, становили в середньому 1,27 грн. на тону вилізоту вугілля.

Тому вітчизняна геологія
рішуче змінює стиль роботи

_____

ні домішених, що не потребують жодного комента-
ноземельних елементів. Ви-
тіл флюориту сягає 98%
гія»), П'рківське газокон-
денсатне («Полтавнафто-
нафти — 75 тонн, конденса-
ту — 50 кубометрів.

орито 5 кімберлітових
збагачення руди з отриман-
ням концентрату, що міс-
тить білль як 0,15% підкіс-
родовища вуглеводневої
решини — Сухівське нафто-
вс («Чернігівнафтогазгеоло-
металічних руд.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУ

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

Вона обов'язково потрапить у рай...

ПОТЯГ тупався на проміжній станції. І на пероні напорох міся з'явився сурт хлопчаків-бродяг, від малого до підлітка, малоприбавний вигляд яких на вокзалах і вулицях не вдивлявся. Вони кричалися, задираючи хвіст швидко зручності вантаж, показували язика і плавалися. «Коли бачу таких, уявляється Богданчик», — обзивався він потугами. Потім рушив. Попутник був балакучий, а дорож балака.

... Працював я тоді на ремонті колись покинутої церкви. Якось увечері, коли закінчили змагати браму, утїслю, що на лавці в темному закутку спить хлопчик. Розговорилися. Він розповів, що навчається у третьому класі, живе неподалік із матір'ю та бабусею. «Почув у церкві музику і збрів», — шепетав він юний співбесіда, — я так хочу сам навчитися грати».

Щодня після школи Богданчик чимчикував до церкви, терся коло робітників, святихників, приставав із досить обридливими неадекватними запитаннями й просив нагодувати. Грошей не каючих ніколи. Щось смаченьке зазвичай ховала до кишені, як казав, щоб роздати дітям біля вулиці. Згодом дізнався, що носив гостинці Павличков, тиричню братику. Якось привів його з тоненькими раштиками ніжками, викриканнями в дугу. Батько якийсь сім'ю, коли народилася хвора молодша дитина, і зник у невтомному напрямку. Діпоки могла ходити, бабуся намагалася випробувати від нього аліменти, однак

марио. Матір це незначе й не турбувало, хоча сама ніде не працювала. Жила на бабусину пенсію. Мати лише раз прийшла до церкви забрати синка, і я подумав, що то бабуся. Віт не ткнуло мілким перестаром.

Богданчика було важко вигнати на вулицю, не хотів бавитися з ровесниками — його більше до дорослих. Звиста робітників гримали на нав'язливого малого, випрадали додому, але йому не кортіло туди повертатися.

А скільки разів було, коли перше відслівши з комуналки в старому будинку на знос і дали двокожмашину! Ми взули з хлопцями машини, щоб допомогти цій сім'ї переїхати, а поховали нести одні клунки. Ніхкня меблів, крім кухонного столу та двох

табуреток. Вони спали на матрахах, усе збіжжя продали сусідам майже за дарма.

Неодоліла прибула «гуманітарка» — нею, але шкільно пристойні меблі. Церкві вони були малопотрібні: побиті, усе необхідне мав, тож поспішив шафру, диван та холопильники Богданчикова. Матір аж про прустони й забула, безстрастну вертнула до своїх меблів, відчинила дверцята та зазираючи усередину. Поки домовлялися за переїзнення, меблі зникли — їх забрав староста приходу собі на дачу. Хлопчик змовчав, але відтоді перестав харчуватися на церквоний кухні й чимдаль більше замикався в собі.

Удома вони їли, як розповідав малий, переважно квасолом, мішок якого привезла із села бабусина сестра, та

каші. Коли перед Різдвом черний готували вареники, він дуже хотів допомогати їм, кажуки: «Я ж пам'ятаю, як їх кохала удома робити!»

Уперше побачив, що Богданчик плакав, коли померла його бабуся. Її ховали без труни, у спільній могилі, і мати вирішила не брати дітей на похороні. Отримавши, як згадує, і собі, я не боюся покійників, бо знаю, що бабуся обов'язково потрапить у рай...

... скільки перестав свідомим. Якось у настоятеля зник новий тупий до телевизорів. Сторож сказав, що ніби бачив у Богданчика. Той клявся, що не брав. Діти пугливі й правді ліся, хоча зноса. Оліах Богданчик більше не приховує, може, думає, що йому не вірять. Коли перестав лашувати його жалюгідний голос, усі з полегшенням зіткнули. Принаймні, так мені здалося.

Довго його не бачив. Сам до церкви ходив ібав у неспіль ремонт закінчили, я влаштувався на іншу роботу. Оліого разу йду вокзалом — аж там хлопчак на першому пероні гуртукюся, і малий Богданчик помік між цих шось щось. Помітивши, що спостерігає, і гайда напівкаша. Незабаром знову зустріч і так вдалося хоч два слова з нього витягти. Братик дома, мама геть сплячила, а він заробляє сам. Щоправда, пішов із дому і кинув школу...

— Де ж ти живеш? — запитав.

— А! — махнув рукою, — не хвилюйся! Я ж Богдан, отже, Богом даний!

Пісню, справді, йому зашипилося сподіватися на одного Бога.

Ужгород — Київ.

Перехрестя долі

ОСЬ УЖЕ вкотре Олександр Кашин під час чергової стає заручником епідеміості й небажливості. А дома на його чекати дружина Валентина і двома дітей пар дівчаток очей.

До великої сім'ї Валентини не зникає — вкотре в селянській родині, має товаришів очей братів і сестер. Йі ж чоловік Олександр, сестри бабуся, мати жила в далекому Сибіру. Одержавшись, вони хлопці приймали роки п'ять пожити для себе, однієї з подружок, і народився першокласник, а тоді ж року й другий син.

Якось чекала товарниша, і поруч на лавці примостився хлопчик, у порванних крошкях і засмацьований курточці, поплакуючи «Примю». Неодоліла він витів із кишені торбонку бичка і намагався притиснути ще один від недопалка, спідлоба пильно стежачи за моєю реакцією.

Що ти робив? Ще й туди гідоту паляш — не втримався.

Хлопця геркало обзивалося хриплим голосом:

Що ладобим! У мене єсть «Плендент» не згуску. А сечіс пойдю бляють

людям в окна камини — Малюк піднімає, заглядуючи у вічі. — Все невідидат мені!

— Помовав, вочевидь, кинувати обішкуну. Що кому судилося — народитися в азаможній родині чи зустрітися у п'ять літ від роду сиротом, описла бляхує бездаріжжям зустріти того, хто готовий поділитися любов'ю, чи втратити до дому, де не потрібні нікому, й опинитися на узбіччя долі без вибору. Життєвська лотерея! Рішувальні Виграєві! Щоправда, тигнесь квиток не ти. І випадують вони геть різні, як цим дітям.

апріляні азіати Олександрове привілеї й по батькові.

Був і такий випадок. Три роки тому, запроподували призначити хлопчаків на роботу, семи й п'яти літ. Однак за кілька місяців анкіляки до міськанов: з'явилися батько-алкоголик, який нібито ладив не рік прожити, а ліх у дитябундук, та мати, яка щодня вийшла з тюрми. Йі нині жветься між дітям у поковому домі не знають...

Отак і анілдо, що в оліній великій сім'ї Калініюккіла ростуть два Сашка, два Наталки, асього дванадцятиріччя — асьох однаково рідних. Як кажуки Олександр і Валентина, приємний діти геть стали на них схожі й набули їхніх звичок. Того полюблю вальсироту готувати вчором, мама нече у душові хліб. На побут сім'я не нарікає, хоча й грошову допомогу платять нечасно. До своєї двокожмашини отримали ще й п'ятиквітну квартиру на першому поверсі, а згодом невеличку дубодува, адило город. Запорізьке УВБ подавало списаного «РАФІка». Приблести дитячі речі бачить до Одеси на отриманий ринок...

Валентина розповідає, що подеколи зустрічає батьків дітей, яких узяли а малюпільністю дитябундук. Вони знають, що сес чі дочка росте а цій сім'ї і навіть, бува, кажуки, що годяться дітям, мало усаєдомлюючи свою провину.

Дома сімейних дитячих будинків тодчася сучеркчи, їхні прибічники твердять, що ми і нині деми призначили. Заісно, асьей поростоме сиріт і покинуті дитячі жоні не має ані призначити, хоча б а тієї проісті причини, що таких людей, як Олександр і Валентина, обмаль.

Запорізька область.

«Мамо, а завтра знову буде білий хліб?»

Нині у Валентині й Олександрі, командири відділення пожежної частини Мелітополя, шестеро власних дітей і сім'яних як приючених. Як каже Валентина, ідея сімейного дитячого будинку належить чоловікові. Першу дівчинку прийняв іспітосері міськаню пість роки тому, коли старший Сашко хо-

диза до чотаретого класу. Батьки йому пояснили, що маю молодша сестричка, яка довго-хворіла а лікарні. Зісно, недоволі хлопчик усе збавува сам.

Попервах подружжя не розумів ніхто, навіть батьки Валентини. Судія подейкували, моєдла, узяли сиріт, аби отримати квартиру та

компенсації. Хто ж із них бачив уночі Валіні слюзи, коли діти почали хворіти?...

Розповів про недалеке минуле цих шестеро звених братиків і сестричок неможливо пропустити поав ауха. Валентина, щоправда, попросила не аказувати їхні справні імена. Восемірічна Маріяка, батька якої позбавлено батьківських прав, пригдувала, як спала вдома на ліжку з сиріткою, посеред якої була аляччана пірка. Коли її взули з дитябундук, недоволі дізналися, що в іншому місті а такому ж самому зякляді росте молодша сестричка. Доводило прихити і її. Данилюк з Надійкою навіть не аміли гратися, не зявля слова «хуєрка», за обидом ахпохильний зі стіною котлетів й ховали на потік. Хлопчик дорозу недоаприваю перепитував: «А аавтра знову буде білий хліб і йтиму а тарільчик?» Вперше найбільш надір, аін одразу кинувся до смітника а пошукати їжі. Віз розповідь, як удо-

ма харчувалися смаженими котлетами, собаками, що їх привоєска матерію кохавень.

Два роки тому іспітосер прибув чотарнадцятирічну Нілу. Коли її аніаювалися 9 місяців, батько зарував матір. Дівчинка жила а бабусею, яка недоволі тяжко ахворіла. Нілу зявля до себе бабусина сестра, та недоволі написала письмово адиному дітвину. Ниніш дітвич сподіає як відкаладла прошки в ковідку шоб «хуєрки» маму. Побачивши на порозі свого дому майже дорослу дівчину, Валентина, зяється, спавчичилися: адеж посі брели на ахвоанілі лише дошкільця. Тадала, що дівчинка а їхній сім'ї не прижизняється. Оліого разу, аїхавши асім густом адиючичати на море, Ніла, дивлячись на Вало, яка аже не першу додому «смажикаля» під некучим сонцем, торкнулася її плечем: «Мамо, та зрешт!» Відпові а казвала мамом, сумніви щезали... Отримуючи паспорт, Ніла сама

«Зайці» люблять секс... по телефону

Вони повинні жити!

Буття
Олександр ДОВБУШ,
журналіст
**«Прошу вас,
убийте мене...»**

«Народ у народних святах»

Мехетіня голів, тубулів, іг нахобно повернуло у світ, безповоротно розділюючи суворість реальності та нагадуючи лекуку недозрілості власних справ.

Більше я її не бачив. Можливо, людський пригніт закрусив — відернув, а може — зайвався. Уже не знаючи цього ніколи...

Київ — Чернівці.

ЧУДО В ПІР'І І НЕ ТІЛЬКИ

Декому з тих, кого ми Імо, інколи надіється право називатися розумними. За нашими, звісно, мірками. Приміром, таї: розумний буззєць, мені навіть не одразу вдалось його підстрелити! Ще хтось похвалиться вам своїм розумним телям чи півнем. А от я іноді думаю: чому зайці або принаймні коні не читають

наших газет і навіть не дивляться наших телевізорів? Адже для того, щоб дивитись телевізор, навіть грамоту знати не треба, милуйся собі, збагачуйся духовно. Відповідь вельми проста: а що вони там не бачили? Напі погляди на світ зляються їм убогими, неповними, фальшивими, а тому й не вартими уваги. Якби

вони заговорили — нічого хорошого про себе люди не почули б. Підсвідомо відчуваючи це, ми намагаємось платити тою самою монетою. Згадаймо аніслів «Чудо в пір'ї» — шби я не грубо, але звучить украй презирливо. А мій знайомий колгоспний бригадир, коли хотів підкреслити чиясь погану неадекватність до діла,

казав так: «Закопати б тебе замість стопа — щоб об тебе сніг чухалися!» То була його улюблена лайка. Тобто, аін гадав, що це — лайка. Сяні, можливо, думали б інакше: чи вартий довіри будь-який двоногий стовп, якщо об нього не можна почукатися?..

Фото Дмитра ПЕТКОВСЬКОГО.
Донецьк.

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

Кому престиж, а кому головний біль

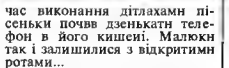
ПАМ'ЯТАЄТЕ чудову сценку з КВК, де два молодичи в черевних піджаках, стоячи поряд, розмовляють один з одним через мобільний телефон?.. У нас, як ви розуміть, цей надивний засіб спілкування потрапив до розряду смирнихі сучасного багатого життя, як от: вищезгаданий піджак нетрадиційного кольору, золотий ланцюг застосовує з налець і шістсотий «жерсець».

Тоді, як таке ось «чудо ворожої техніки» увійшло в нас «у моду», на Заході проти нього вже розпочали неоголошену війну. Річ у тім, що в Європі, на

відміну від України, ціни на мобільні телефони впали, зробивши їх доступними і популярними. Особливо серед молоді. Приміром у Німеччині їх кількість перевищила 3,5 мільйона. Це, звісно, спричинило боротьбу з використанням «мобілки» в громадських місцях. Експерти низки країн стверджують, що

мобільний зв'язок порушує роботу електронних систем управління пожежами метро, трамваїв, ліній метрополітену. Найбільше саме попереду такі фірми, які виробляють автомобілі, «нанігівані» електронікою. А вже про безліч нещасних випадків з використанням мобільних телефонів, котрий розмовляв під час руху по телефону, годі й казати. У зв'язку з усіма цими фактами в Україні вже вжиті заходи щодо заборони користування мобільним телефоном у таксі, громадському транспорті, на автобусних зупинках, на міських вулицях вголос розмови з мобільним, який забороняє відвідини з чорним «монстром». Мобільні телефони заборонено у вагонах метрополітену, у приміщеннях ліфтів, з тієї самої причини готелі й ресторани мають на меті оголошити себе зонами, вільними від мобільних телефонів, з метою відпочити людини. Услід за Бразилією європейські авіакомпанії починають практикувати дослідження мобільного телефону

Нв шаста, ми поки що не знаємо прикросців від надокучливого вторгнення мобільного зв'язку в наше життя, але курйози трапляються. Прімірню, у кумедну ситуацію потрапив «новий український тато» одного малюка на раночку в дитячому садочку. Коли під

А ще була в захваті від висловлювання одного відомого українського актора, якого запитали, чи не заважають йому глядачі, котрі приходять до театру з телефоном. Він відповів: «Та заради Бога, мають же родичі знати, що він живий-здоровий». Ну а в тромладському транспорті я лише один раз спостерігала, як якась дівчина розмовляла по телефону. Тиша в троллейбусі, мушу сказати, була трюбова. Народ тихو розважався...

А почалося все з того, що минулого тижня російські розвідники, як до себе долому, вийшли у повітряний простір України, на запити не відповідали, а систему паролів викинули. Витягли українських винищувачів змусив досить швидко «гостей» ретироватися. Версій такої, якщо кажучи, некоректної поведінки було багато. Одна з них: польоти були пов'язані з перебуванням в Одесі кораблів постійного оперативного з'єднання НАТО в Середземному морі.

Цього разу Міноборони України вирішив не загострювати конфлікту, і начальник Генштабу України Олександр Затинайко обмежився телеграмою начальникові Генштабу РФ Віктору Самсонову з вимогою, «щоб такє більше не повторювалося».

Замість відповідей і пояснень наступного дня іспанська атака продовжила ціле утрупування, і зону відповідальності «випадково залетіло» літаку чотири російські літаки. Цю акцію вже ніяк не можна було віднести до розряду «нерозумних», бо їхніми діями було створено педо-сварійну ситуацію у повітрі. Літаки відчайдушно змінювали висоту, перстинуаючи повітряні коридори для цивільних суден. У цьому зв'язку більш як на годину було закрито міжна-родний аеропорт в Одесі.

Цього разу наші перекопіванці фотографували повітряних піратів, котрі, як і раніше, не відповідали на запити по радіо. Після цього Євстигійові підписав ще одну телеграму начальникової Генштабу Росії, офіційно заявивши, що небезпечна діяльність російської авіації на свічій час утруднила дії у регіоні і закликав зважити негативні заходів щодо дотримання авіацією Росії міжнародних правил». Цього разу відповіли російської сторони була менш оригінальна. Вони просто промовчали.

Третього квітня Міністерство оборони України запровадило жорсткі обмеження на польоти ітаків Російської Федерації в українському повітряному просторі.

Ця заява нарешті подіяла. Засоби масової інформації дружньої країни почали волати: «То ж це так! Своім рішенням Україна заблокувала оперативну групу російських військ у Придніс-

З'ясування стосунків вийшло на рівень мі-
стрів оборони. Що ж далі? Відомо, що сучас-
на супутникова розвідка, якою володіє й Росія,
не зможе роздивитися навіть номери автомобі-
лів у потрібному районі, а отже, й камініці на
морському. Кому в такому разі цікаві виста-
вляти?

До речі, за останніми повідомленнями з Міноборони України, російським військовим літакам ЧФ дозволено перевозити особовий склад і озброєння, тобто для них обмежень немає.

— Яна ОСАДЧА, журналіст

Чого бажає жінка, того хоче Бог

Крамница старожитностей

ХТО з нас у захваті від побаченої
революційної краси не вигукнував
«О, це воємне діло світу!» І зна-
вчте, ніколи не дев'ять, не деся-
те, бо знаємо, що сьм є неперев-
ршені мал звані «сім діл світу»...
Про перше — єгипетські піраміди
— «клуб подорожів» «Глобуса»
єже розповів («ГУ». №51). Тепер
про діло друге.

29,90 кілометрів на південь від Багдада розташовано на такій же й популярні серед туристів, як єгипетські піраміди, мистецтво Вавилону (бремена Баба). Та й не мистецтво, а на жаль жалюгідні залишки колишньої величч. Проте коли закласти руку на старовинне каміня й заглянути очі, можна побачити широкі й прямих вулиць, вулиць, просторих будинків, які були в минулому оформлені за зразком Річ у центрі, що збудовано кожного стародавнього типу архітектури й мистецтва здійснювали за чітким планом, а власник будинку, який під будівництвом порушує план, підлягав... страці його садити на кіл на даху вавилонського будинку. Хотіло знає, коли б наші мистецтвознавці загрозили б їм, якби вони не порушували гармонію неоторганісі впродовж стародавніх мистецтв України.

На моя уява, яка розбурхалася від побаче-
них запорошених руїн, в дивом збережені глин-
няні таблички донесли до вас своєрідність міс-
та, яке розташовувалося на валічному майдані

РИЗИКОВАНА ідея, замість темніючого від часу срібла та не завжди кращатого для цього золота, використати як оправу для діамантів найтоншу і стійку платину — стала тріумфом Будинку Картьє.

3 кінця XIX століття ювелірії вироби Карт'є вважають обов'язковими атрибутами аристократії і світової фінансової олігархії. Секрет успіху майстра — вміння передбачати моду і створювати прикраси за принципом:

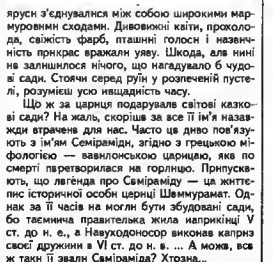
нове — це вдало використали старе. З легкої руки французьких ювелірів прикраси стали яскравіші завдяки використанню кольорової емалі, коралів, слонової кістки, кольорових сплавів золота. Це одна ре-

волюційна ідея Карт'є — кліпси. Можливо, ви здивуєтеся, але таку звичину для нас прикрасу було «підказано» прозаїчною прищипкою для білизни.

Згадаймо і про знамениті годинники. З 1888 року, вгадуючи потреби часу, саме Картьє розпочав виготовлення годинників-браслетів, а на початку ХХ століття створив свій стиль, свою моду на годинники. [хм, вироб-

инство стало полем для
всіляких експериментів з
хитромудрими механізма-
ми та ефектними цифер-
блатами.

Зберігаючи знамениті традиційні форми і постійно створюючи щось нове, французький Будинок Картье і сьогодні є своєрідним храмом бездоганного смаку, музеєм історії ювелірного мистецтва та улюбленим місцем покупок європейської аристократії і товстосумів усього світу.

**До нас
в гостину
всенькі міс**

Чи ви чули, що адома і стінки допмагають? Якщо чули і хочете переверити, вперді! Парх заєсь зріст — далко за 170 см, причмоу більшу частину мають стаювати ноги. Потім основні параметри, в ідеалі: 90—60—90. О, забула найголовніше: не муєте бути пенякою у віці, що відповідає цьому званню. І навіщо вам конфлікти і стосунках із дзеркалом?

Не втрачайте свідомість, «Гу» не збирається розпочинати модальний бізнес. Просто ми пишемося ишою країною, кот-

За перша серед країн східної Європи Європа виграла тендер на проведення національного конкурсу «Міс Європа-97». А головною претенденткою на цю конкурсну корону стала представниця «Міс України-97» Катерина Попова. Цього року, як буде обраховано, наважись. Тоді держайте, юні леді, Європу!

А в День незалежності України нашої землі торкнуться 43 пари найчарівніших жінок Європи, щоб в вересні постануть у свій крає, котру споглядати будуть 200 мільйонів телеглядачів, які мешкають наповалі, а не тільки «хто в Європі найгарніше». Журі з 10 представників різних країн, включаючи й нашої, думкає.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Віталій АБІЦЦОВ, «Голос України»

1 КВІТНЯ 1917 РОКУ кияни здивовано спостерігали, як обидві сторони на Сергіївському полі збиралися українські військові частини київського гарнізону. До них з радістю прибували офіцери та солдати, що прибували до Києва з різних фронтів.

Увесь цей приток своїх дисциплінованих Першої Української імперії вояки бачили Хмельницького поля. Його підірвали приїздили на Сергіївському полі шеренги з офіцерами на чолі та жовто-блакитними прапорами в голубі колони.

Усе поле було замасковано націоналістичними стяжками, портретами Тараса Шевченка і зетмака Павла Покуботька — армія УНР відзначала «Свято перших квіток».

Ніска мітинг, промов та овецій військові організації рушили вулицями Києва. Назустріч їм вийшли з корогвами духовенство, діялися маніфестації на Софіївському майдані. Де солдати з офіцерами присягли, що не складуть зброї, доки не здобудуть і не забезпечать національні права України.

— твердав він. «Не треба в дану історичну хвилину відкривати діло України під домі Росії. Будемо на висоті нашої національної підності, щоб ніщо не погубило кинути нам докір національної пристрасності і неуклюдості», — переконував він. «Тепер війни уже не буде, бо всі народи незалежно покладають в одну лямку силу народу», — згоджувався колегі В. Винниченку, зокрема Я. С. Петлюра, прикляну автономії України у складі Росії.

Війна не витала, — суперечив В. Винниченку та його олодому Микола Міхновський. — Основною війни в історії життя закон боротьби між націями. Не в єдиній — північ і північ — раба. І сьогодні України треба воювати, треба армію, але й треба затиш, за що і з ким битися».

«Україні немає за що воювати», — стовп стосу В. Винниченку. — Ти не треба творити своєї армії, бо вона нікого не волієвати не хоче. Їй треба тепер закрити війну й ушамувати разом з прапорцями російськими аласами нове життя у спільній державі Росії».

— До цієї дискусії зібрався стати військоволюбивий — він на 18 липня 1917 року воював українського полку ім'я Павла Покуботька вийшли в казарми і заклали Київ. Було розгромажено резиденцію командува-

У той час, як більшовицькі війська брали по черзі Харків, Полтаву, Чернігів, Катеринослав та інші міста, Центральна Рада (генеральний секретар військових справ М. Порш) 16 січня 1918 року в вигоду В. Винниченку та його олодому видавала закон, яким цілком ліквідувала українську армію, замість неї створювала «народну міліцію». Протягом сілхавих днів була майже розформована найкращі регулярні частини, які мали фронтоні досвід ситонної війни, зокрема, 60-тисячний 1 Український корпус, серйозний дивізіон, полк ім. Покуботька та В. Хмельницького.

Авторська репліка

В. Винниченку — автор відповіді про те, що українську історію не можна читати без брону. Але хто ж творив ту історію? Яким дадешми треба бути від життя, преші безвідповідальним політиком, щоб перся загарибком, зтой наступили, деморалізувати адміну армію?

***

Коли напереді війни Центральній Раді звинувачили проголосити Україну незалежною державою, захистити її від наступу київських більшовицьких військ було нікому. Водночас Київ був ставленням босадим українськими частинами, що поступово розформувалися, тримали «нейтралітет».

От тоді й вийшли на оборону столиці УНР війські студенти та гімназисти, щоб

Крутянська трагедія настала після «Свята перших квіток»

Про роль в історії національного романтизму та політичного дальтонізму

Віста про створення в Києві першого українського полку поширювалася не тільки в Україні, а й у Росії. 10 тисяч солдатів узяли участь у військовій кінній в'їзді в Москву. Вони пройшли міський вулицями з жовто-блакитними прапорами й заснували Український військовий клуб. Фронтую рабу було створено в Мінську, її очолює С. Петлюра. Український полк, утворився в Ростові, в Саратові — полк ім'я Івана Мазепи, в Москві — Запорізький полк.

У серпні 1917 року у складі російської армії було 27 українських дивізій. У Головному управлінні Генерального штабу російської армії діало представництво Української Центральної Ради.

Не будемо говорити про національний рух у частині Кавказського фронту (в Транскавказі видавали навіть газету «Вісті української громади»), на інших фронтах та флоті.

Одне слово, аліери УНР мали всі можливості створити босадну армію для захисту могоді незалежної держави. Але коли більшовицька Росія розтала проти УНР військові дії, захистити Україну було нікому. В. Винниченку з «Робітничим газетою», органі своєї партії, писав статті, спираючись проти формування українських збройних сил: «Не створі армії нім, соціал-демократів і всім принах держави, треба, а звинувачення постійних зброї»,

схити тисяч солдатів залишав фронт і гарнізон повертався додому, нехтуючи політичні протистояння.

Історична довідка

Сергій Капкан — підполковник російської армії, викладач офіцерської школи. Командир 1-го Українського козачього полку ім. В. Хмельницького. 3 20 грудня 1917-го — командувач військ УНР.

Микола Шинкарь — штабс-капітан російської армії. 3 18 грудня 1917-го — командувач Київського військового округу. В січні 1918-го — командувач протибільшовицького фронту.

Василь Кирей — генерал-майор російської армії. На початку 1918 року — начальник оборони Києва проти більшовиків.

***

Проти 30-тисячної більшовицької армії (60 гармат, 10 броневих) УНР змогла виставити лише півтори тисячі загінців на Харківському напрямку діва Гайдамацький кім Слободський Українці під командуванням С. Петлюри (600 козаків). Тут же була сотня (командир Р. Сушко) сілових стрільців. Із Звенигородщини виступили частини Вільного козачества під командуванням К. Тетюшкіна. На Бакманському напрямку діва частини курскитів київської Старошинської (офіцерської) школи під командуванням сотника Д. Носенка.

Клим ДМИТRENKO, журналіст

Здається, ще живі?..

На зміну ми бачили не мисливський будинок когось із колишніх партійних босів. Це Алутичський будинок музею академіка архітектури аї аселітним ім'ям, відомого з енциклопедії будівничого найкращих споруд Харкова О. М. Бекетова. Йому з 19 по 22 червня 1997 року будували присягнули «Комітет пам'яті членина».

Коли директор об'єднання музеїв цього міста В. П. Циганяк навідав нас на розшлення: написати заяву на алутичський вулицю Комсомольську, 4, до 10 квітня, а коли щось незрозуміло, то доповісти телефоном 3 50 43, він нас, приємно вразив не увагою до газети. І не тим, як заваляло й перекликаючи говорила не так давно про зв'язок романів Бєлєвих з родиною Алутичів, а тим, що ми, «боси», тісно пов'язані з українською та російською культурою. У час економічної кризи, безробіття й панаутичів душпах бляхатх аліше одного ідола — «босів» — директор і голова оргкомітету мислять на читання роботи за напрямками у найкращих традиціях слов'янської інтелектуальності.

Ось який: формування стилів і архітектурних шкіль кіліх XIX — початку XX ст.; О. М. Бекетов і архітектура межі століть; пам'яті архітектури срібного століття; садом паркова архітектура кіліх XIX — початку XX ст.; збереження пам'яток архітектури: проблеми, реставрація, зникнення, охорона; музефікація історико-меморіальних пам'яток.

Не треба думати, що музей Алутичів багатий. Пиягалими увітнує шукане слово. Але, як бачимо, не забуває й про найголовніше: введення храмів у наших душпах. А отже, прекраще ще живе?..

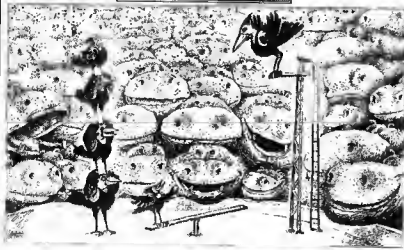
Історична довідка

Симон Петлюра навчався у духовній семінарії. Спіаробітничав у релігійних різних галузях. Революційні ідеї вперше висловив його на грешній історичній події. Член Центральної Ради. 3 липня по грудень 1917 року — Генеральний секретар військових справ уряду УНР. Головний отаман військ УНР.

Микола Порш — економіст (покич з «Комуністичним маніфестом» — один кіліхів — й Центральної Ради. Генеральний секретар військових справ уряду УНР. Головний отаман військ УНР.

Микола Міхновський — юрист. Перекопанний ініціатор створення босадних збройних сил України. В результаті інтури С. Петлюри був відірваний від фронті й уступив мід керівництвом військовими справами УНР.

Март номера

Альтернатива

● Свобода людини полягає у виборі пастуха і стада.

Фото Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Друг народу

На якось там заводи
Чи в колосі, чи в міліні
В'їхав в кристо керівника
Вовк партійний на свині.
Яй виходив він на люди,
Бити червоний почепив,
Розпалюючись
сигним пузом,
Язиком мелоточив.
Говорив високі речі,
Рухи міжно всім тиснув,
Одним — кучком,
другим — сватом
Вовк в окрузі наший був.
Щоб там зайін не казали,
Щоб там півники не піли,
Він мурзе царські заїв,
При курорті —

пишну відлу...
Аж виклихав суїло,
То яке «пробит» всім усе:
Курій — хату,
мишпак — школу,
Рибкам —
плавальний басейн.
А щоб всі ходили низом,
Ниним вистелити йору
Та у липок в літню пору
Обдере живу кору.
Чипаючись валізи —
Нік не в рай
Збиратись став!..
Забаридас тільки віза —
На той світ коли хто їде,
З ним лиш крестик і січча.
Ниничка вийде
Вінничка область.

Олександр ПЕРЛЮК

Тест «Чи здатні ви кохати?»

1. Чи одружені ви? (2 очки)
а) Офіційно (1 очко)
б) Дайте згадати! (2 очки)
в) Ви за кого мене маєте? (3 очки)
г) Чи вірите ви в кохання з першого погляду? (1 очко)
д) Так, якщо ки-нути його на ніжки! (1 очко)
е) Так, якщо за-зирнути до її (його) гаманця! (2 очки)
ж) Скільки горіч-ки! — то, так! (3 очки)
з. Чи любите ви поезію?
а) Так, але більше мене все ж таки по-добається група АС/ДС (1 очко)
б) Так, але більше я люблю сало! (2 очки)
в) Лиі ти знаєш куди зі своєю поезі-єю? (3 очки)
г. Як ви вважаєте, скільки разів на тиждень можна зраджувати своїй дружині (чоловіч-ку)?
а) Скільки вийде (1 очко)
б) Поки дружина (чоловік) тебе не
- а) виймає на гарячому (2 очки)
в) Скажу скільки — і тобі стільки за-хочеться! (3 очки)
г. Чи здатні ви за-ради коханої люди-ни простояти два го-дини під проливним дощем?
а) А душту в таб-летці кохана люди-на не бажає? (1 оч-ко)
б) Заради чого ме-роетника (п'єси)? (2 очки)
в) Зазвичай мені доводилося стояти під проливним до-щем без парасольки, чекаючи свого до-шмигання, а ось по-чому, я більше! (3 очки)
г. Чи відчуваєте ви потіг до прекрас-ного? (1 очко)
а) Мене тягне ли-ше «гречка» (1 очко)
б) Прескаре — не наркотик! (2 очки)
в) Шось так від-чуваю, а ось що — не розумно (3 очки)
г. Як ви гадаєте, що в картинці почи-нені ловити таран-ів?
а) Дружина (1 оч-ко)
- б) Тона (2 очки)
в) А навіщо їх ло-вити, хай собі жа-вуть і розмножують-ся (3 очки)
г. По випапу діти — це:
а) Квіти життя (1 очко)
б) Тятар (2 очки)
в) Пасивалобний піп! нещасного ко-хання (3 очки)
г. А ти готовий щувати пісок, по-якому вона ходила? (1 очко)
а) завжди гото-вий! (1 очко)
б) А що я з цього буду мати? (2 очки)
в) Я ж не В. Мар-кін (3 очки)
г. Що з со-бою зробили б, якщо з'ясувалося, що на-ша кохана вам не-вірна?
- а) Шось би зро-бив, але не з собою, а з нею! (1 очко)
б) Зробив би собі шось приємне (2 оч-ки)
г. Піархуїте наба-рані очки. Якщо ви набрали менше 13 очок, значить, ви суцар, людина без серця. Спробуйте себе змінити, орму-суйте себе вого-небудь овокохати, для оочувати — хоча б наме керівни-цтво. Якщо ви на-брали більше 13 очок, значить, ви докучив, доведзе-те Врхуїте, вірсує СНІДУ не дрима-ють!

Мал. Анатолія АНДРЕЄВА.

Юрій БОЛЬШАК

Мое випендрене Воно

Чутливе бухгалтерське серце йокнуло, коли напочинав покочувати, але надто уваж-но зиркнув на мене. Це був рефлекторний погляд жидка, котрий обережно, щоб не сплюкати, розглядався своєю майбутньою жертву. «Що тепер забавляючись високопо-важний Ганні Петрівні, — подумки зверну-ва я до шєфа, — нову шубку, італійську сцяпально чи золотий унітаз?» Замість відпо-віді напочинав оглядати принаму маску я майже устисиво зашпильовував пісню, сплетену з нійб леготажного ширинкамін, горобія і недозвоначного яструбного кле-коту.

— Ти ж знаєш, Сан Санчу, як я піклую-ся про наших людей? — зацікавлено до-розничився, приглядуючись до фізіоно-мічних проявів мого реакції. Зверну увагу: наш плодово-овочевий комбінат — єдина установа в корпорції, і повторюю — єди-на, котра заявила високу стимусу зарплату! «Аажке», — поморхував я, поки тривала промовиста пауза, — з отих колосів підлого-ва майже устисиво зашпильовував корпо-рації». А відголос, випромінюючи любов і адвентіст, вимовив:

— І наші люди добре знають, кому за-двачувати за це. За вами всі ми підемо в отамі і вогні!

— О! — вперше швидко викопилось у на-чальника самоозакохене — О! Але я не ви-магаю ніяких жертв. Я знаю тебе, Сан Са-нчу, як людину розумну, розважливу, та до критичі чесну. А тому хочу порадитися з тобою щодо однієї, як на мою думку, дуже цікавої та пісної ідеї...

Розумієш, Сан Санчу, — акторські виклики напочинала досліди антею, піс-дя чого через необережне слово не дого-дувало спілкувати і матюка, — мені шабля незручно перед колегами, директорами. Немов я якийсь велике шєфе, а вони — на-чальник другого сорту. Не треба дратува-ти поважних людей, дай собі спокійно по-ратися у дипломатію...

— Отож я вирішив на два-три місяці, як у всіх, затримати виплату зарплати... Але ж гроші вже отримано? — виго-лосило неочеане.

— Я ще не дозволяю тобі розкрити рот! — вишкірився шєф і сам збавив, що йо-го замісто занепокоєння, давий спокійно по-ратися у дипломатію... «Ого!» — вирішив я. — Либонь, Ганна Петрівна нашілася на інюмарку». А вто-

лос, сором'язливо опустили очі, кіба що прошепотіли:

— Пробачте...
— Облиш, облиш, Сан Санчу! — захви-ляв хвостом лукавий хазяїн. — Ми знаємо один одного стільки років! Я просто хотів, щоб ти спокійно слухав свого директора, потім думав і тільки то відповідав.
Це було вершншою шєфової дипломатії, і тому я приготувався до найгіршого.

— Давай, Сан Санчу, — він довірливо по-хилився до мене, — віддамо потягнати ці кошти в найближчі чесні роки, а потім по-вернемо нашим трудівникам і зарплату, і відплатиш їм така заслужили цього!

Останнє він вигукнув у захопленні.
— Ні, шєфе, такі речі ви робитимете вже без мене, — вимовив я нетолосно, але рішуче, і він знав, що після цього вже дарма витягувати щод мене яксь слоса. І все ж три батьківські слоса знайшлось.

— Воно ще пидирється! — почув я у спину мужне калорве рішення, коли заци-ляла двері.

— Хто? — сплосхано запитала дружина, коли я традиційно для скрутної хвилини прозвонив у двері морзянку «SOS».

Воно, хрипко вимовив я і сумно зазначив, що за все життя так і не намери-ся, як кажуць, не брати дурного в голову.

— Що означає воно? — стривожилася жінка, беручи від мене шнарф і шапку.

Воно, випендрене, аласоно персо-ною, перест тобою, — сплусувався я жаргва-ти.

«Але чому я, — не відпущили сумні роз-думи, — все життя мушу втрачати чесь не-дирини. Втрачаю за соціалізм, втрачаю за анархізм?»

За рік я змушений був змінити три робо-ти: скрізь директори настійливо пропону-вали прокрутити в комерції бюджетні кошти, втрачавши на вулиці і випускно зустрів давнього знайомого, і той умовив піти працювати до нього — у контрольно-ревізійне управління. Неймовірно, але за тріонсю долі перша моя ревізія припала на рішній плодово-овочевий комбінат, з якого мене, так би мовити, випендрило. Щоб по-хизуватися, я прикоснувся сірим прохачем і підпис просівал у приминаль, аби, як ка-жуть, зашпильову на душі. На цити, нова секретарка не знала мене в обличчя, а на-чальник до такої міри не сподівався на мій візит, що навіть не відвернував на мєє прі-звіще.

— Слухаю, — не підводячи голови від паперів, байдуже бовкнув директор, — хто ви й найшо?

Воно? — з наголосом вимовив я. — Власною персоною!

— Яке ще воно? — підвів очі «батька», і я урочисто вручив йому свій мандат.

Він швидко пробіг текст маленьких оцифрами-буравничками, і лукава пика роз-палася в широкій усмішній посмішці.

— Бач, запам'ятай, — вперше почув я від нього на ви, — а ти гуморист, йй-богу, гуморист! Отож, високоповажений Олександр Олександрович, аласоно просимо!

Він випростався, поклавши пліч, по-дав мені гарячу стигілку руку.

— Я кщо я, по-вашому, гуморист, то ви, шановний, — чудовий психолог та лідерова-веш. Як влучно ще рік тому ви роздуми-ли на мою особі те Воно, та я їе поміг-ли, що Воно пидирється. Так-от, я гордий від усвідомлення того, що народжене з во-щої ласкої руки моє Воно пидирється і за-сід. А тому прошу мершій попередити го-ловного бухгалтера — будемо лічити диві-дендо...

Мал. Сергія РЯБОВОНА.

Коротко

● Опаски

Опески — це спосіб розити руки перед тим, як затопити в піку.

● Похід

Позаду йшли прапо-носники, які підганяли натовп держакима.

● Оутра

Розум ледко отруїти свіжого дукую.

● Реімація

Співання гмінів — прибои масового іштуч-ного дишання.

● Своєчасність

Займатися краще на світанку.

● Небезпека

Біється, коли в голови плещем ударити голо-на кров.

● Простір

Усі двір відчинено перед тобою. Не чекай, поки тоби на них пока-жуть.

● Прохання

Набулово, не розта-гуй базису.

● Людинознав-ство

У пізнання людюино себе ноіноіноіний вклад зробить дізнання.

● Прогрес

Рухіть прогресу — не-рухомість.
Юрій ВАЗИДІС.

Людмила МИКИТЮК, Юрій ВЕНГЕРШ (фото), «Голос України»

М. Шемякін. Династія

Михайло Шемякін спростує наші уявлення про те, що династія буває, як правило, довжелезна і мистецтвом і талантами. Шемякін дожив, обданий талантом і любов'ю батька, М. Шемякін прагне до Києва дорозити каталоги: дружина Ребека у доньку Доротею. У Національному художньому музеї відбулася виставка «Доротея, Ребека та Михайло», яка презентує доробок образу трьох Шемякінів і спростує наші уявлення про династію, даруючи світові генії, позбавляє його родину перспективи самодостатності.

Прийнятні, безперечні є той факт, що Доротея і Ребека визнані як серйозні сардонічні художниці. Ребека співтворила з Михайлом Шемякіним, починаючи з 1989 року. Багато років працювала як скульптор. Оригінальність її скульптурних робіт убачали в поезіях традиційних образів грецької міфології з сучасною технікою. Стародавня Греція виллювала і на малерський стиль. Ребека. Зрештою, мистецтво на острові Гідрі неподоліли Афіни — з дельфами. Прізвище однією з найяскравіших неоромантістичних сучасності. Виставлялася в Парижі, Тоніо, Нью-Йорку. У Києві зверне.

Доротея, як уже було сказано, живе на острові. Художньої освіти не має: «Тато забороняв». Виставлялася у Франції, Британії, Америці, Швейцарії, Греції, Росії. На наше питання, де вона почувалася найбільш вдома, відповіла: «Уся-такі в своєму Птері».

рі», відкинула емігрувала разом з батьками 1971 року. Поворотом до Росії не обирається, бо тоді ще треба починати з нуля. А починати з нуля втретє важко. Як легко бути дельфами генії, починаючи з нуля. Жодних компліментів Доротея не має. Працює багато й не одразу. Окрім трьох нових, має талант до тихих дельфів від гонимого життя речей, як кам'янисто. Займається всім — від ювелірних прикрас до сакральних робіт. Любить усе, що погріє руки. Сама майструє меблі, будує будинки. Одне слово, лупає со скалу.

Хоч сім'я і розпадає між Афінами та Америкою, «голова» є сім'я — батько, функція «головни» в доньки виконує Доротея, функція «випівки» — мама й бабуся.

Михайло Шемякін належить до тієї шаленої нашої художньої, чий внутрішній темперамент підком реалізувався, що не надовго типово для російської еміграції.

у першому коліні. Виставлявся по всьому світу. У Києві втретє. «Знаю, що всім сьогодні після міждисциплінарного привілля більшовини дуже важко. Хочу бути корінним українським інтелектуалом. Зауважив, що пона Україні нерують такі люди, вона на правляючому шляху. До Києва М. Шемякін приїхав зі своєю дельфами — створити тут пам'ятник жертвам і героям Чорнобиль. Друга його ідея — створити Національний інститут економічної творчості, який допоможе виховати нові пошляки міфів. І перша. І друге знайшло підтримку на українському політичному олімпі. Бекіян пам'ятника є. Шопарова, ніда не

Як ся маєте!

оприлюднені, бо без благословення ідеї в Україні було б передчасно. Михайло працює над ним декілька років. «Це справа страшна, гуманітарна, але в вигляді творчого вибуху. Виступають стелери, які несут у руках діти і елементи природи — те, що вони намагалися врятувати, те, що намагалися врятувати й ми. Матеріал — бронза. Висота — приблизно чотири метри. Це на надзвичайно пам'ятник. Я не замахуюсь, я не Черетелі».

Щодо мистецтва, то не відришувати владу. Але художники має право амагати, зауважити хтось. «У художника, на жаль, не так багато прав». Які не ірраційні художники сучасності кже так, мусом повітряти.

На аналіз. Доротея, Ребека та Михайло Шемякін; і відповіли їхні робіти.

Провінційні новини

Позашкільна драма

Кілька тижнів шкільна драма дає початок Усмію оперному мистецтву Усмію. Сучасний мешканець створив Остру директором школи. Мікаїла Переш тріах історії метології: написану ним п'єсою згодом, може, назвати позашкільною драмою. Називається вона «Остри» і присвячена подіям 360-річної давнини — переділеві селянсько-козацькому повстанню під проводом Якова Остриянина (Остриянін) супроти польського гноблення. Автор доводить, що Острині народилися саме в Острі. Є всі підстави вважати, що найближче до 400-річчя ювілей. Тим часом достеменно відомо, що наступного року самому Остру виповнився 360. Натюрлі Остри готуються святкувати у подвійному режимі.

Аистоную Печкіна — з корабля сучасності!

На Харківському приладо-буваному заводі розпочали випуск цифрових автоматичних ліній, доведених до Афіни. І який із застосуванням сучасних світових досягнень, але лише з вітчизняних деталей. Автоматичні лінії будуть виготовляти-мусь в основному мешканців села.

У держслужбовця — інша роль

Голова Чернівецької обласної адміністрації Георгій Філічук аналіз розпорядження, згідно з яким усім буко-анським службовцям, що сидять на двох, трьох, чотирьох годинах, доведеться або залишити побічну роботу, або розпорядитися з державною службою. Чимало «букованських фігур» посягнуть великим приємне з надзвичайно корисним: комерційною діяльністю. Власною персональною чиєю представити їм підставу осіб вони ахвають до ан-коничних органів різноманітних підприємств, сіллок, об'єднань, підприємств і активно сприяють процвітання окремих комерційних, зовнішньоекономічних, кредитно-банківських провідів. Чернівецька влада оголосила цю-муні непопулярну війну. Хто в ній виграє, буде повідомлено додатково.

А горобці, звісно, бусурмани

Післязавтра — одне з найбільших всесвітніх свят — Багаторіччя Пресвятої Богородиці. Цього дня тріах борються за бува-ну роботу, надовіт ватників. Настане пташки цього дня не ають гірша. Своєю часу неслучайно зозуля атакують порушників де правили — «І Бог вдарив їх палицею». Відома зозуля не має гірша я до безмірної підда-дає кия до чужих. У деяких регіонах вважали, що не лише одні жоробці — горобці, що обдають цю цю собі пеняте «бо

горобці, бач, бусурмани поміж пташцями». Завбулі відрізки, що є, народжені цього дня, має гадати «як багатогомента добра не жаліє». Народжені цього дня телку чи овечку селянин може й прирізати. Дехто

свогомента кінця не впускає до своїх осель чужих жінок і дітям, щоб не приносили лиха.

М. Грушевський вважав, що цей празник обставлений такими суворими заборонами, бо є святом землі, «супроти хторого нахизується богиня мистична, щоб його чимось не споганити, не порушити», а всілякі «пошари, матні акти, аорозина поязави з сего основного ідеєю: розбузження землі й сервізую в ній життя». І сприйма, учим цього дня, покурюючи сід алохих, бамали про те, що Бог владує блатом в землі, аби її розігріти, і від того галується асе, що в землі сидло.

Музична гра в бісер

Одних людей мистецтва газети рецензії називають геніальними. Хто аюм? Театральні актори. Але їх театр не має нічого

спільного з тим традиційним, канонізованим стилем театру, який любить і на драматургію подається, і себе показати, і турбує не уникнути. Ці люди самозабавляються одне одного першоуком і першоуком, що ми переставо їх сприймати як а дитинстві, ошуканіми перше-ліше соро-во. Власне, в світі це має дефініцію — нова імпровізаційна музика. Просто мало хто в світі буває з цим музичним. Такий театр в Німеччині називається як «Бургтеффе» і приїхав до Києва з двома спектаклями на фестивалі «Шосте мистецтва березня». Музика. Те, що маленьким крайовий театр присвячує себе феномену музики-антимузики, зайвий раз засвідчує, що німа-таки геніальна музика ніда.

гра в музичний бісер — їх стилі. На відміну від гри в музичний шов, що близько мірою заається їх заохвистим колатам.

У партитурі Теодора Рора та Біагальма Врука є все — від соло алектантора на гітарі до стукоту дерев'яних шалопалів. До речі, такими самими користувалися керівники хору в Азміюку Рінні, коли відіава такт. Мік — зауваживає так, — працюємо а традиції!»

Л. М.

На фото: як знають, що назавтра фотографуватимуть називають ВЕНГЕРШ Ю. П. але не всі знають, що в минулому він — музикант, до першої міри навіть джазовий, і чимало років алувава по ба-

Не відирвай. Перепиши десять разів

На кожну яркушу цього календаря віддруковано застереження: «Не відирвай — збережи напам'ять». Товариство «Періодичні змішані» вирішило похитати «своєю традицією — улашувати своїх «прокорів» після їх смерті — й виготовити календар з понад чотирма сотнями імен видівців з Придніпровського краю. Чимало з них нікому ніякому по-чуватися в нині: Леонід Кучма, Іван Циплюк, Юрій Мунічанин, Володимир Дрозд, Наталія і Данило Зубишкі. До речі, одна з принади календаря — рецензія від Зубишкі.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник —
Верховна Рада
України
252019, м. Київ-19,
вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить
з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редактори: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДА (заст. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Нестерова, 4.

Телефони: для довідок — 441-88-23;
телефони — 224-72-54; надія редакції — 441-89-34, 441-89-44.
© Ресурси на повернення.
© Пустяки з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідчення про реєстрацію періодичного друкованого видання —
КВ № 1 від 26.05.1994 р.

© За зміст та достовірність інформації у розміщеній в газеті інформації несе відповідальність.
© Редакція на замовлення поділяє повністю авторів публікацій.
© Товариство видавців газети відповідальності несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською мовою.
Відень 49255.
Тираж 27692.

Комітет друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, промітент Перемоги, 50
1234567890
Зам. 0311041.